

sionen anmoder om det. Udleveringspligten omfatter »enhver«, herunder offentlige myndigheder, og det fremgår af forarbejderne til loven, at pligten også omfatter offentlige myndigheders interne dokumenter, jf. FT 1998-99, Tillæg A, side 256.

Af lovens § 9, stk. 3, og § 16 fremgår det endvidere, at udleveringspligten gælder, uanset om de pågældende oplysninger er undergivet tavshedspligt.

Spørgsmålet kan således besvares bekræftende.

Spørgsmål 27:

Kan personer, der er afhørt som sigtet hos bagmandspolitiet, afhøres under vidneansvar i en undersøgelseskommission?

Spørgsmål 28:

Kan personer, der frygter at blive sigtet af bagmandspolitiet, pålægges at afgive forklaring for en undersøgelseskommission?

Svar:

Det fremgår af § 11 i lov om undersøgelseskommissioner, at enhver som udgangspunkt er forpligtet til efter anmodning at afgive vidneforklaring for en undersøgelseskommission, der har en dommer som medlem.

For undersøgelseskommissioner, der ikke har en dommer som medlem, gælder efter lovens § 18, stk. 1, at kommissionen kan opfordre en person til frivilligt at afgive forklaring for kommissionen. Der er således ikke pligt til at afgive forklaring over for sådanne kommissioner. Kommissionen kan imidlertid anmode Københavns Byret om at indkalde en person til at afgive forklaring for retten som vidne, i hvilket tilfælde der er pligt til at afgive forklaring, jf. lovens § 19.

I begge de nævnte tilfælde, hvor der er pligt til at afgive forklaring for henholdsvis en undersøgelseskommission og Københavns Byret, finder lovens § 12 om undtagelser fra vidnepligten tilsvarende anvendelse, jf. lovens § 11 og § 19, stk. 2.

Af undersøgelseskommissionslovens § 12, stk. 1, fremgår, at pligten til at afgive forklaring som vidne ikke gælder i det omfang, der må antages at foreligge mulighed for strafansvar for den pågældende i anledning af de forhold, un-

dersøgelsen omfatter. Vidnepligten gælder heller ikke i det omfang, der må antages at foreligge mulighed for, at det offentlige gør et disciplinært eller tilsvarende ansættelsesretligt ansvar gældende over for den pågældende i anledning af de nævnte forhold.

Det fremgår endvidere af undersøgelseskommissionslovens § 14, at straffelovens §§ 158-160 finder tilsvarende anvendelse på den, der afgiver falsk forklaring for en undersøgelseskommission, hvor en dommer er formand. Straffelovens §§ 158-160 finder ligeledes anvendelse i forhold til forklaringer, der efter lovens § 19 afgives for Københavns Byret.

Betydningen heraf er bl.a., at falsk forklaring afgivet af en person, der er omfattet af lovens § 12, stk. 1, under sådanne afhøringer ikke straffes, jf. straffelovens § 159, stk. 1, idet de pågældende må ligestilles med en »sigtet«, jf. FT 1998-99, Tillæg A, side 260.

Iværksættes der en kommissionsundersøgelse, vil der – uanset at undersøgelsen kun skal omhandle spørgsmål, som ikke indgår i den strafferetlige efterforskning – kunne opstå spørgsmål om, hvorvidt en person skal afhøres med tilkendegivelse om, at den pågældende ikke har pligt til at afgive forklaring og heller ikke vil kunne straffes for eventuel falsk forklaring for kommissionen. Vurderingen af dette spørgsmål vil i det konkrete tilfælde skulle foretages af kommissionen.

En sådan tilkendegivelse vil kunne komme på tale i en række forskellige tilfælde. Det vil bl.a. gælde, når personer, der er inddraget i den strafferetlige efterforskning, skal afhøres for kommissionen om spørgsmål, der har sammenhæng med forhold, der indgår i den strafferetlige undersøgelse, jf. herved pkt. 7 i besvarelsen ovenfor af spørgsmål nr. 25, 31 og 34.

Spørgsmål 30:

Vil det kunne pålægges Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet over for Folketinget nærmere at oplyse, hvad Farumsagen drejer sig om?

Svar:

Justitsministeren vil kunne pålægge Statsadvokaten for Økonomisk Kriminalitet overfor ministeren nærmere at oplyse, hvad statsadvokatens efterforskning af forholdene i Farum Kom-